

занданъ му бѣше, безъ никое съмнѣние, толкось вредителенъ, колкото и на сичкитѣ други, нъ цѣртъ, който бѣше измолилъ, не бѣше доста. Туренъ у една голѣма стая, той стоя тамъ прострѣнъ още нѣколко мѣсеца, сѣгнѣ, като бѣлва много пжтя кръвь, умрѣ.

На послѣдниятъ чясъ му прѣстояхъ Д. Фортини, другарятъ му у тъмницата, и отецъ Павловичъ, който бѣше трѣгнжлъ отъ Виена съсъ пощата, щомъ се научилъ, че билъ на умирање.

Безъ да бѣхъ свѣрзанъ съсъ него тѣй тѣсно както съсъ Оробони, смъртъта му обаче ме наскѣрби много: знаяхъ колко го обичяше баща му, майка му и жена му! Колкото за него, азъ трѣбуваше да му завиждамъ отколкото да го оплакувамъ; а тия злочести, които го преживѣхъ! . . .

Оевѣнь това, той ми бѣше съсъдъ подъ крушюмитѣ. Тремерело ми бѣше донесълъ нѣкои отъ позинтъ му, и азъ му бѣхъ проводилъ отъ монтъ. Често царуваше у стиховетѣ му една дълбока чувствителность.

Слѣдъ смъртъта му, видѣхъ че ежмъ го обичялъ по много отъ колкото го мисляхъ на животътъ му, и най много като научихъ отъ вардачитѣ сичко, което е пострадалъ. Злочестиятъ, макаръ пѣлень съсъ благочестие, не можялъ да се рѣши да умрѣ. До най високата стѣпень се уплашилъ отъ това страшно прѣминуванье, като сѣ не прѣтавалъ да благослава Господа, и да му сѣ вика плачишката: — «Не знамъ, о Боже мой, да съобразижъ волята си съсъ твоята, и съсъ сичко това ще ми се да я съобразижъ; направи у мене това чудо!»

Той нѣмаше дързостъта на Оробони, нъ го подража, като увѣри, че прощава на сичкитѣ си неприятели.